

Ett eget hus!

Helening till F. B. K.

När snön ur dunkel sky i flingor
faller
Och jättedrifvor samlas mer och mer,
Och trotsig vinter glimmar i kristaller
Af frost och is till oss på jorden ner:
Från nordanvind, som vildt i rym-
den hviner
Och bygger broar öfver vågens brus,
Man flyr från hotfullt höga snölaviner
Till trefna härden i ett eget hus.

När sommarns hetta ej förlänar
skugga,
Ej svalka finns i julisolens brand,
Och mörka moln begynna dystert
dugga
Och slunga störtregn öfver stad och
land:
Då sökas ej de gröna blomsterlunder,
Ej vikens våg, ej skogens sakta sus;
Men fridfullt hjerta firar sabbats-
stunder
Då aldrahelst i skydd af eget hus.

“Ett eget hus!” Hur skönt det ordet
klingar,
Som hoppet rikt, som barnets hem
så tryggt.
Ljuft fantasin utvecklar fria vingar
Och tror det redan vara färdigbygdt.
Man ser i andanom de starka murar
Sig höja stolt ur stoftets sten och
grus;
Hvem trifs väl fjättrad uti fågelburar,
Hvem längtar ej en gång till eget
hus?

“Att vara, icke vara” så är frågan.
På tråden finns tyvärr en liten knut,
Men har man viljan, har man ock
förmågan,
Och redlig sträfvan seger ger till
slut.
En gyllne hägrings sköna luftfan-
tomer
Prosaiskt vi skingra utan mycket
krus,
Men samla flitigt med all makt atomer
Och bygga dock, förvisst, ett eget
hus.

Bland bundsförvandter kunna räk-
nas alla,
Som bo vid Auras mångbesjungna
strand,
Ty vi förtröstansfullt i faror kalla
Till stöd vår brandkårs aldrig trötta
hand.
Bevingadt ila våra tappra gossar,
Förtviflan byts i hjertats sällhetsrus;
Hur grymt och girigt eldens låga
fråssar,
Med Guds hjälp rädda de vårt eget
hus.

I vår tur nu oss låtom raskt försöka
I qväll en grundval resa upp åt dem.
Må nära framtid skatters mängd
föröka
Att F. B. K. får rå om lyckligt hem.
Må elfvor, tomtar — älskligt ljufva,
ömma —
Som i maskradens muntra “sus och
dus”
Af nöjet njuta, medlen ej förglömma
Som fond till gårdstomt för ett eget
hus.

Må ingen harnas om en ostämd lyra
Så dis-harmoniskt riktar här en sång,
Ack! min “pegas” jag ej förmått
att styra
Och räds för domen om dess sneda
språng.
Men båda två -- fastän tyvärr vi föras
Mot målet fram, om man så vill,
burdus --
Vi mena väl, och djupt i hjertat
röras,
När F. B. K. vi önska eget hus.

O, blomstre skönt, vår Åbo stad
till ära,
Du fria kår, i nödens stund vårt
hopp;
Med hurtig håg må landets ungdom
lära
Att djerft till eldens framfart säga:
stopp!
Och hata flammor — dock ej dem,
på balen
Likt stjernor stråla i sin skönhets
ljus —
Och älska vatten — dock ej i po-
kalen! —
Ja, lycka till ett ståtligt eget hus!
Åbo den 6 Januari 1885.